AMORS HJALPTRUPPER.

Han är alltjämt samma tjufpojke, den bevingade guden med bågen och pilarna, han är alltjämt samma lilla lustiga junker, som han var i tidernas morgon, och trots de gångna årtusendena är han alltid densamma. Tid och rum ha för honom intet att betyda — i vår framskridna tidsålder slösar han med sina trollskott i lika stor ungdomlig ysterhet som i mänsklighetens barndom, och öfverallt där människohjärtan klappa trifves han väl, antingen det är i närheten af polen eller ekvatorn. Han är alltjämt samma tjufpojke, och ingen är säker för hans puts; han kommer när ingen anar det, kommer till konungen och tiggaren, till den gamla flickan, till den vresige gamle ungkarlen — kommer med löjen och tårar, med poesi och romantik.

Ibland vill den lille upptågsmakaren fuska i ödets handtverk, han vill länka två hjärtan samman som han bestämt för hvarandra trots alla de hinder som resa sig i vägen. Och då blir den lille skälmen rent af genialisk i sin uppfinningsrikedom; tusende äro de konstgrepp han använder och underliga hans vägar; öfverallt har han medel att befrämja sin sak med; öfverallt har han hjälpetrupper att föra i elden mot sina fiender.

Mången gång tyckes han dock stå maktlös; han förmår ej nedrifva de murar, med hvilka ödet skiljt hans gunstlingar från hvarandra. Och ohjälpligt hopplös syntes den kärlek vara, som de två unga människor hyste till hvarandra, om hvilka denna lilla sannfärdiga historia handlar.

Hon var enda dottern till en förmögen landsortsköpman, änkling sedan flera år tillbaka, och han en duglig och ordentlig men fattig bokhållare hos sin älskades fader. Fattigdomen var Lars-Johan Högströms största — ja nära nog hans enda fel. Vacker, intelligent och talangfull, skulle han utgjort en prydnad för en af samhällets högsta hyllor, om det behagat ödet att där placera honom för sitt yrke och för den butik, bakom hvars disk han stod. — Marta hette hans utkorade, en fager, ljushårig och blåögd sjuttonårig, och äfven hon hade ett enda fel — hon var principalens, den rike Josef Russinbergs enda barn!

Och inte kunde han, den fattige bokhållaren, komma med två tomma händer och fria till en blifvande arftagerska. Då skulle han stämplas som beräknande o. vinningslysten — han var väl fattig, men han var äfven stolt — för stolt att vilja misstänkas för att fika efter principalens pänningar.

Med manlig resignation bar han sitt öde och hoppades just ingenting af framtiden; intet arf hade han att vänta och på lotteri spelade han ej. Men länge var han ganska nöjd med det närvarande, nöjd med att få vistas i den älskades närhet, se och höra henne, och — någon gång då känslan blef honom öfvermäktig, — låta en och annan vältalig blick, en handtryckning tolka hvad han ej kände sig äga rätt att med ord förklara. Dock randades den dag då bittra och upproriska tankar störde hans lugn, då han förbannade den fattigdom, som för honom stängde vägen till lyckan — till henne.

Rätt ofta hade huset haft besök af en grosshandlare Efraim Blankman, med hvilkens firma Josef Russinberg i flera år haft affärer, och om denne affärsman funnit största behag i fröken Martas person eller den hemgift, han visste att hon kunde vänta, det är svårt att afgöra, men säkert är emellertid att grosshandlaren efter en del förfrågningar och kalkylationer anmälde sig som friare. Och fadern nekade ej sitt samtycke; han slösade ej så många ord på frågan om den enda dotterns giftermål som han ägnat en affär om några lådor apelsiner e. d. Hvad han visste om friarens ekonomiska ställning var tillräckligt för honom att veta. Han hade varit en sträng far, som alltid fordrat en blind lydnad af sitt barn, och det föll honom därför ej in att dottern hade någon invändning att göra eller att hon kunde vara af en annan tanke än han.

Hon satte sig ej heller emot hans vilja, när han delgaf henne sitt beslut, men hennes kinder blefvo allt blekare ju mer den dag närmade sig, då det blifvit bestämdt att grosshandlaren skulle personligen framföra sitt frieri till henne, trycka förlofningsringen på hennes finger och fästmanskyssen på hennes läppar.

Och nu är den dagen inne, en söndagseftermiddag i början af oktober.

Som ett retadt lejon i sin bur vandrar Lars-Johan Högström fram och tillbaka på det tarfliga gafvelrummets rankiga golf, men med gravietetiska steg promenerar Efraim Blankman af och an på de tjocka mattorna i husets förmak. Han väntar på affärsvännen och svärfadern in spe samt dennes dotter, den blifvande fästmön, och medan han väntar afspeglar hans feta ansikte något af den lycka, som gourmeten känner, när han vet att han snart skall få njuta af sin älsklingsrätt. Och som grosshandlare Blankman kan drömma om något annat vackert just nu, när han stannat framför trymån, hvars horisontala spricka delar hans figur i två hälfter, en delning som lämpligare borde varit gjord i en annan riktning. Men det är något som stör hans tankar.

Då och då hörs ett hotfullt surrande — det är en geting, som blifvit innestängd.

Det lilla ilskna djuret är verkligen irriterande; än utför det en vild krigsdans mot rutan, än far det på ett nyckfullt sätt kors och tvärs genom rummet och kommer därvid i en oroväckande närhet af grosshandlarens skinande hjässa. Han börjar bli nervös, och när han viftar afvärjande med sin näsduk vill getingen däri ej se en hissad parlamentärflagg utan tar det för en utmaning och gör en mängd oväntade rörelser, som röja en så djärf taktik, att den angripne har svårt att försvara sig.

Det bevingade djuret drager sig emellertid ur leken och slösar åter sina krafter mot fönsterrutan, men Blankman, som dels lifvats upp af stridens tumult, dels inser, att getingen kan verka störande på ett blifvande samtal, griper nu till offensiven. Fienden måste tillfångatagas och oskadliggöras.

Nu sitter det lilla kräket flämtande — — ett raskt anfall.... Väl gjordt, Efraim Blankman, en lyckad kupp. Fienden är i ditt våld, innesluten i den fina linnenäsduken.

Fönstren äro igenklistrade, och det gäller därför att krossa fången eller stoppa honom in i kakelugnen, men nu träder ändtligen fröken Marta in, och då glömmer friaren både getingen och sin mordlystnad. Han stoppar näsduken i fickan och går den inträdande till mötes.

Äfven patron Russinberg visar sig nu, och samtalet rör sig till början hvarken om kärlek eller giftermål, utan om stigande sockerpriser, lutfisk och bruna bönor. Blankman afhandlar frågorna med så mycket intresse, man bör lägga dagen vid ett samtal med en tilltänkt svärfar, men hans ögon snegla ofta bort till Marta, där hon står och ordnar en kaffebricka, som hon tagit in. Han ser på hennes vackra små händer och ser på de äkta östindiska kopparne, husets klenoder, som patronen förklarat att endast komma fram vid högtidliga tillfällen. Han ville hämta ingifvelse till det tal, som han skall hålla, när Russinberg hade takt nog att lämna honom allena med den utkorade.

Efraim Blankman var visserligen en sifferkarl, som i allmänhet ansåg taxeringsvärdet liktydigt med människovärdet, men han kände sig en smula högtidligt stämd just nu, och det var honom motbjudande att tala om specerier och kolonialvaror i denna stund. Denna förlofning var utan tvifvel blott en affär, men en viktig affär, som man ej gör hvar dag.

— Mm, sade han, förlåt, bror Russinberg, kunna vi ej litet senare tala om krakmandlar och apelsiner — som du vet har jag i dag en särskild anledning till mitt besök — — jag har, om jag så får säga, någonting på hjärtat...

Hans hvithåriga ögonlock klippte nervöst, då han under sitt anförande vände sig mot fröken Marta.

— Tackar, tackar, svarade gästen bugande, fröken har väl bara inte för stora "Martasbekymmer" för min skull, hi, hi, hi. Jag skulle minsann inte vilja göra annat i hela mitt lif än dricka kaffe, om det alltid bjödes mig af så förtjusande händer, hä, hä, hä, — och i så dyrbara koppar, hi, hi, hi.

Vid den första komplimangen bugade han sig för dottern, vid den andra för fadern. Han visste att de mycket omtalade kopparne voro Russinbergs stolthet.

Det gällde nu att ej tappa bort tråden, när patronen återigen ville tala om affärer. Denne fader var ju alldeles blind för, hvad situationen kräfde, han tyckte visst att den af honom gynnade friaren blott behöfde taga fram ringen och pröfva om den passade. — Minuthandeln gör människorna trångsynta och småaktiga, tänkte grosshandlaren, de bli inskränkta af att ständigt handskas med små partier och små siffror.

Man hade satt sig ned vid bordet, och under tysta spekulationer tömde han sin kopp. Så klarar han åter strupen och tar till orda:

— Hm, fröken Marta, jag tror mig kunna påräkna att ni vet hvad som i dag fört mig till detta hus. — Farans närhet gör den unga flickan djärf och hon svarar i oskyldig ton:

— Jag tyckte att jag hörde grosshandlaren tala med pappa om anjovis och delikatesser — — Men kanske jag misstagit mig — — — —

— Nej, min bästa fröken, genmälde friaren med en viss pondus, mitt ärende gällde visst inte delikatesser, men, om jag så får säga, var likväl mitt ärende af delikat natur, här hä, hä. Jaha — af mycket delikat natur — — —

Nu skall frieriet följa; det är hög tid att gud Amor sänder fram sina hjälptrupper, om ej de ungas sak skall gå förlorad.

Återigen klarar grosshandlaren sin strupe; han finner det behöfligt att putsa sitt ansenliga luktorgan, hvilket han för ett ögonblick låter försvinna i den hvita linnenäsduken.

Men det väl öfvertänkta talet flyter ej fram öfver de tjocka läpparne, utan den stackars friaren rusar i stället upp med ett hest vrålande och störtar omkull bordet med den fina kaffeservisen. Vaggande af och an med den tunga kroppen, håller han båda händerna för näsan, hvars dimensioner tilltaga i oroväckande hastighet. Och under tiden surrar en geting omkring den olyckliges hufvud.

Russinberg står som förstenad, och hans glasartade ögon vända sig från den högt jämrande mannen till kopparnes skärfvor på den nedfläckade mattan.

— Mina koppar — mina ostindiska koppar! kommer det ändtligen som en hjärtslitande suck öfver hans torra läppar.

— Människa, tjuter grosshandlaren som en vredgad björn, människa, hur kan du ha en tanke på dina koppar i detta ögonblick — ja' ska' betala dem intil tre-, ja fyrdubbla värdet! — men du bekymrar dig inte om att ja' nära nog blifvit bragt om lifvet i ditt hus!

Han har lagt bort all förbindlighet och hans verkliga natur visar sig genom halfbildningens tunna fernissa. Med förskrämda blicka följer han getingens rörelser.

— Håll djuret från lifvet på mig, klagar han. Men hos Russinberg har den första skräcken efterträdts af en kokande vrede.

— Du betala mina koppar, säger han föraktligt. Det förmår du ej med hela din förmögenhet.

— Ja' ä' taxerad för 25,000 kronors inkomst, erinrar grosshandlaren och rätar sig.

— Kopparna kunna inte betalas med pänningar, ryter den ursinnige värden. Som ja ofta berättat ä' de ett familjeklenodium, som gått i arf från min farfars farfar, ostindiefararen Josef Gabriel Russinberg.

— De ä' då förfärligt att du inte kan hålla getingen ifrån mej, gnisslar Blankman, ja' beklagar att ja' någonsin satt min fot öfver detta husets tröskel! Han fäktar vildt omkring sig med båda armarna, och råkar då, till råga på olyckan, att träffa sin tilltänkta svärfar midt i ansiktet. I detta ögonblick inträder Högström. Ingen har hört hans knackning.

Det kullvälta bordet och den sönderslagna servisen, fröken Martas blekhet och förskrämda uppsyn, de höjda händerna och de svullna näsorna — allt gör det förklarligt att han missuppfattar situationen. Med en ung panters vighet kastar han sig öfver grosshandlaren.

— Släpp mig, sillstrypare, hväser denne.

Men nu talar Josef Gabriel Russinberg:

— Kör ut karlen, säger han.

— Hvem menar han? frågar Blankman och ser spörjande på fröken Marta. Men när denna observerar hvilken utomordentlig verkan getingens gift haft på den redan förut imposanta näsan, bristar hon ut i ett skratt trots situationens allvar. Grosshandlaren kastar en sista slocknande blick i spegeln, sjunker därefter samman och gör ej det ringaste motstånd, när Högström föser ut honom. Den unge mannen utför för öfrigt denna våldshandling så fermt, som hörde dylikt till hans dagliga göromål. Därefter fångar han getingen, som ännu ej slutat sin dödsdans, och krossar den lugnt mellan fingrarna.

— Han ä' en flink och duktig karl, Högström, säger principalen när bordet är upprest och skärfvorna upplockade. Sitt ned och drick litet kaffe — ta fram andra koppar, Marta.

Och i erkännadne ton fortfor han:

— Han kom i ett lägligt ögonblick, Högström. Hade han kanske något särskildt på hjärtat?

Efter kort besinnande svarar den unge mannen med stor bestämdhet:

— Jo, herr Russinberg, jag kom för att säga upp min tjänst.

— Hva' befalls! utropade principalen förtornad. Har nu den onde farit i er också! Jag ökar på lönen, men Högström får inte flytta, nej ta' mig sjutton om han det får!

— Jag måste tänka på min framtid, vidhåller bokhållaren, och när N. P. Lundström erbjudit mig att få gå in som kompanjon i hans affär, då kan jag inte afslå ett sådant anbud, ty jag är en fattig karl. — N. P. Lundström var Russinbergs afskydde konkurrent.

— Ja' släpper honom ta mig den och den inte ifrån mig, säger patronen hetsigt. Jag tål inte motsägelser, det vet han; — jag erbjuder honom att ingå som kompanjon i min affär. Passar det?

Högström ser obeskrifligt tacksam, men säger ej blott detsamma, utan ser ut.

— Tyvärr, svarar han, kan jag, när allt kommer omkring, hvarken antaga ert eller Lundströms erbjudande. Ty jag måste lämna orten, jag älskar nämligen en flicka som jag inte kan få, och — — — —

— Hvilken flicka vill inte ha Josef Russinbergs kompanjon? frågar den något egenkäre handelsmannen. Fria han bara oförtöfvadt — han får inte korgen, det borgar jag för.

— Välan, på ert ord vågar jag försöket, svarade Högström repande mod. Herr Russinberg, jag har härmed äran anhålla om er dotters hand, — hennes hjärta tror jag mig redan äga.

— Det var mig en tusan, utbrister den öfverraskade fadern, då Marta med blyg förtrolighet ställde sig vid den nye friarens sida. Ja' misstänker en sammansvärjning bakom den här historien, men mitt ord har du fått på förhand, och som sagdt, du är en flink och duktig karl, Lars-Johan, och sämre måg kunde ja' få.

Han drar sig tillbaka, men innan han lämnar rummet tillägger han:

— Kom ihåg att kontramandera våra order till Blankman & Co.; med den skojarfirman vilja vi hädanefter inte ha' att skaffa.

Amor har segrat. De unga tu äro allena med hvarandra och sin kärlek. Deras älskogsduett är en variation på ett gammalt, mycket gammalt tema, ej lämpande sig för en tredjes öron, för hvilken de småktande orden skulle ljuda som barnsligt joller. Bland annat hviskar hon:

— Du är en hjälte, Lars-Johan! Hur kunde du våga tala så djärfva ord till pappa, och hur kunde du ha mod att fånga den stackars getingen med bara handen? Hur kunde du?

— Å, svarar han med ett öfverlägset och lyckligt småleende, för mig fanns det ju ingen fara, ty den arma Blankman hade rensat luften. På honom hade din far uttömt all sin vrede och getingen allt sitt etter.

Dr. Miles' Anti-Pain Pills.

Ett hurtigt och säkert botemedel för sjuk och nervös hufvudvärk, ryggvärk, magpiågor, stelvulgi, nervositet, retlighet, sömnlöshet, reumatism, Rodvärk. Innehåller ej opium eller morfin och medför ej några ojebnaglige efterverkningar. 25 och 50 Cents. Finnes hos apotekare, eller sändes af Dr. MILES MEDICAL CO. Elkhart, Indiana.

Nyt fra Danmark.

Ribe Kirke, der nylig har faaet en omgribende og kostbar Istandsættelse, skal atter delvis efterses, idet nogle Svære i Klokkepiret er angrebne af Svamp og Raadden-skab paa Grund af Utætthed i Kobberdækket.

Tabt en Formue. Bladet „Neue Hamburger Zeitung" for 7. Juli skriver: En dansk Kreaturhandler led i Gaar Eftermiddags et stort Tab. Paa Vejen fra det nye Hestetorv til Burstah tabte han en Brevtaske med 7,124 Mark i rede Penge og over 30,000 Mk. i Veksler.

Ofret Livet for sin Kammerat. Den 11-aarige Dreng Martin, Søn af Kusk Jensen ved Mølholms Teglværk ved Aalborg, sprang forleden ud for at redde en Kamerat, der under Badning var kommen for langt ud. Kameraten reddedes ved Martins Hjælp; men Martin gik til Bunds. Den lille Helt blev begravet paa Aalborg Kirkegaard under stor Deltagelse.

Skodsborg solgt. Et Børsrygte i Kjøbenhavn vil vide, at Skodsborg Søbad er blevet kjøbt af Anstalten hidtilværende Lejer Hr. Aage A. Christensen, for en Sum, der angives til 800,000 Kr. Hr. Christensen, der er en Broder til Folkethingsmand, Alfr. Christensen, begyndte ifølge „Politiken" sin Virksom paa Skodsborg som Bestyrer, blev derpaa Lejer og ender altsaa nu som Ejer af denne store og fornemme Anstalt. For det norske Konsortium, der for nogle Aar siden kjøbte Badeanstalten, den Gang da norsk Kapital rasede i Danmark, har Forøgelsen været dyr. Brødrene Struck fik 900,000 Kr. for Anstalten, og det siges, at Nordmændene senere har ofret omtrent 400,000 paa at holde Etablissementet vedlige; det er altsaa med et rundt Tal en halv Million, Foretagendet har kostet dem.

Ejendomssalg. Gaarden „Stejlbjerg" i Asdal Sogn, Hartkorn ca. 8 Tdr., Areal ca. 200 Tdr. Land, er af Proprietær N. O. v. Støcken solgt til Mejerist Christensen, Ø. Brønderslev, for Kjøbesum 60,000 Kr.

— Mitteltens Hotel i Løgstør er kjøbt af Frk. Bolette Wolldiderich, Bogense, for 31,000 Kr. Overtagelse sker straks.

— Thyregod Kro ved Vejle er af Ejeren, Ludvig Schnedler solgt til Mejeribestyrer Anders Kristensen, Give, for 22,000 Kr. Overtagelsen sker straks.

En Historie om Skedevand. For en Tid siden var en Husmand fra Hammel Mark i Hammel, hvor han paa Apotheket kjøbte en Flaske Skedevand, som han puttede i Inderlommen i sin Trøje. Imidlertid glemte han at tage den frem, da han kom hjem, hvilket kom ham dyrt at staa. En Dag, da han havde samme Trøje paa, gik Proppen af Flasken, og Skedevandet løb ned ad Klæderne, som denne stærkt ætsende Vædske aad op. Alligevel mærkede han det ikke, før Vædsken naaede ned til hans ene Laar, som den kom i Berøring med, og hvor den straks begyndte at æde sig ind i Kjødet. Inden ret længe havde Skedevandet ædt om sig, saa der blev et stort, uhyggeligt Saar paa Laaret. Manden har siden maattet ligge i Sengen, og det ser ikke ud til, at det vil bedres.

Barnerov. En Gaardmand og en Indsidder fra Sterupegnen ved Aalborg kom, medens Indsidderen med Familie laa i Roemarken og lugede, i Klammeri. Efter at nogle blaa Øjne var uddelte, erklærede Gaardmanden, at nu tog han Indsidderens Børn med sig, og der stod en „Mand" bag Ordene.

Indsidderen protesterede paa det kraftigste, men forgjæves — 2 smaa Drenge, 2 og 4 Aar gamle, maatte følge med Gaardmanden til dennes Gaard, hvor de blev holdt indespærrede til om Natten Kl. 1. I Løbet af Aftenen indfandt adskillige Sendebud sig paa Gaarden for at faa Børnene udleverede, men Ejeren modtog dem med Pisk i Haanden, og han holdt Stillingen i 4 Timer. Børnenes 65-aarige Bedstefader modtog for sin Ulejlighed 2 regulære Krefigen og et Slag over Ryggen, uddelt med et Svingeltræ.

Saa tilkaldtes Naboerne, og omsider lykkedes det disse at faa Børnene listede ud fra den halsstarrige Mands Magtomraade.

Næste Akt foregaar i Retten. — Straffeloven kjender for uberettiget Indespærring ikke lavere Straf end Fængsel. I Krigslysten har Brændevinen nok en ikke uvæsentlig Andel.

Regnmangel. I Midt- og Nordjylland trues Baarsæd, Græs og Rodfrugter paa mange Steder med Misvækst, saafremt der ikke snart falder en gjennemblødende Regn.

Arbejderboliger. I Byraadsmødet i Varde d. 11. Juli vedtog Byraadet at anbefale Andragendet til Finansministeriet om et Laan paa 29,000 Kr. til det myoprettede Arbejderbyggeselskab til Opførelse af Arbejderboliger i Villastil.

Autodafé. En Musiker P. Andersen i Frejlev, der døde forrnylig paa Sjælland, havde i sit Testamente bestemt, at hans Yndlingsviolin, der var temmelig kostbar, skulde brændes efter hans Død. Saa holdtes der Auktion over hans Løsøre, og da Auktionen var færdig, blev Violinen i flere Vidners Overværelse brækket i Stykker og opbrændt.

En heldig Spiller. Paa Dyrskuet i Hobro stod i Flg. B. Av., en lille Dreng og kastede længselsfulde Blikke op til Lykkehjulet. Penge havde han ingen af. Tilsidst dristede han sig til at bede en Mand om Penge til et Nummer. Lad gaa, sagde Manden, men jeg vil have det halve af hvad Du vinder. Saa trak Drengen et Nummer og traf en Landbrugsmaskine, som en tilstedeværende Fabrikant straks købte af ham for 80 Kroner.

Vær forsigtig med Underskrifter. To Haandværksmestre i Viborg, der havde attesteret, at den tredje Mand havde levet et sædeligt Levnet, maatt ved en nærmere Prøvelse heraf erkende, at de ikke kunde give en saadan Attestation, da de ikke i flere Aar havde set eller kendt vedkommende Mands Forhold, og da disse viste sig at være mindre gode i nævnte Retning, maatte de to Haandværksmestre betale en Bøde for at undgaa videre Tiltale; den bestemtes i Politiretten til 25 Kroner hver.

Slagteren, der som omtalt sidste Uge lagt Tømmer paa Skinnerne ved Bred Station for at vælte Expreskoget, forklarer, at han havde været mægtig fuld, da han anbragte Tømmeret. Det frier ham antagelig ikke for en følelig Straf. „Middelf. Avis" oplyser derimod, at Slagteren har handlet af Hævnfølelse mod Jernbaneassistent Thomsen, Bred Station, som for nogen Tid siden bortviste ham fra Stationen paa Grund af utilbørlig Opførsel. Det var ellers en underlig Maade at hævne sig paa.

Smagløshed. I en vestjydsk By bor en Mand, der ikke kan smage. Og der er Folk, som er ondskabsfulde nok til at benytte denne Omstændighed til at gjøre Løjer med Manden. Saaledes skete det en Gang, at Manden sad og spiste Risengrød i Selskab med de nævnte ondskabsfulde Mennesker. Og naar Manden havde puttet en Skefuld Grød i Munden, tog han en Skefuld Øl af et Glas, der stod foran Tallerkenen. Det vil sige: det var ikke Øl. Det var Rom. Og saa gik det saadan, at inden Manden var færdig med Grøden, sank han sammen. Han var „plakat". Det syntes de ondskabsfulde Mennesker var morsomt. Det var nemlig dem, der havde givet ham Rom i Stedet for Øl. Men da Manden kom til sig selv igjen, sagde han: Jeg har oplevet meget i mine Dage, men jeg har dog aldrig tænkt mig, at man kunde blive beruset af at spise Risengrød.

Børnene rejste fra Læreren. Et morsomt, men vistnok noget enestaaende Tilfælde passerede forleden Aften paa Skjern Banegaard. 36 Børn fra en Skole paa Lemvigegnen med deres Lærer, og en Skole fra Moselund, der var paa Sommerudflugt, skulde skifte Tog i Skjern. Læreren fra Lemvigegnen spadserede lidt rundt paa Banegaarden, og saa havnede han omsider i det Tog, der skulde kjøre Børnene fra Moselund øst paa. Inden Togets Afgang kom Stationsforstanderen tilfældigvis derhen, og Læreren siger da:

„Ja, her sidder jeg jo med alle mine."

„Ja, hvor langt skal De?"

„Vi skal til Lemvig."

„Til Lemvig! men Toget gaar jo øst paa; skal I til Lemvig, Børn?"

„Nej, vi skal til Moselund."

Nu fik Læreren omsider Øjnene en Smule paa Klem og opdagede, at Børnene ikke var hans, og han maatte jo saa ud. De 36 Børn havde havt saa meget Omløb i Hovedet, at de var komne i det rette Tog og rejst hjemad; men de havde ikke tænkt paa, at de skulde passe paa deres Lærer. Nu maatte han telegrafere, at han havde taget Fejl af Husnumeret, men at de kunde vente ham omgaaende.

Kur för missmod

EN MEDICIN SOM ALDRIG FELSLAGIT

Hälsa till fullo återställd och lifsglädjen återvunnen.

Det är beklagligt att se en lifslustig, modig, glädhjertad kvinna plötsligen falla i ett stadium af missmod. Det kommer vanligen på följande sätt:

Hon har ej känt sig vid godt lynne

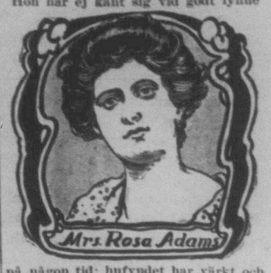

på någon tid; hufvudet har värkt och likaså ryggen; har sofvit dåligt, varit rätt nervös och nästan svimmat en eller två gånger; haft yrsel och svår hjertklappning; så den nedtryckande känslan, och under reningstiden är hon till ytterlighet förtvifladt. Ingenting är henne till lags. Hennes doktor säger: Fatta mod. Ni har dålig matsmältning. Ni kommer snart att blifva frisk.

Men hon blifver ej frisk och hennes hopp aftäger, så kommer opasslighet, melankoli och ständig MISSMODIGHET.

Vänta ej till dess Edra lidanden hafva drifvit Er till förtviflan, medan Edra nerver söndersargade och Ert mod borta, utan tag Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound. Läs om hur det hjelpte Mrs. Rosa Adams, 819 12th street, Louisville, Ky., niece till aflidne General Roger Hanson, C. S. A. Hon skrifver som följer:

Kära Mrs. Pinkham:—

"Jag kan ej med penne och bläck delgifva Er hvad Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound har gjort för mig. Jag led af kvinnosjukdom, trötthet till ytterlighet, missmod, nervositet och den der försvunna känslan. Jag tillrådes att försöka Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound, som ej allenast kurerade mina opassligheter, utan jämväl återställt mig till full hälsa och vigör. Mitt glada humör från yngre dagar har jag fått igen och jag lider numera ej af modfälldhet som förut. Jag anser Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound en gåfva till sjuka och lidande kvinnor."

Om Ni har några opassligheter i den kvinnliga organismen så skrif till Mrs. Pinkham, Lyna, Mass. om råd.

Druknet ved Badning. En ung polsk Arbejder paa Sønderbygaard ved Fredericia er druknet i en Mergelgrav. Sammen med 4 andre af Gaardens Karle var han gaaet derhen for at bade og havde allerede tumlet sig en Del i Vandet, da han pludselig sank. Først da han atter kom op, blev Kameraterne klar over, at han var ved at drukne, men han sank da atter saa hurtigt, at det hverken lykkedes dem eller Forvalter Juhl, der kort efter kom tilstede og fuldt paaklædt dykkede ned efter ham, at finde ham i den dybe mudrede Grav. Først næste Formiddag fandtes Liget.

Fest for en berømt Dyrlæge. Forleden fyldte Dyrlæge Schmidt i Kolding 60 Aar, og Landets Dyrlæger har da benyttet Lejligheden til at hædre ham ved en Fest. Dyrlæge Schmidt vandt i sin Tid et Navn, der er kjendt over hele Verden, ved at opdage Aarsagen til Kælvningsfeberen og et Middel derimod. Før hans Opfindelse døde 60—70 Procent af Kalvene, medens man nu regner at kun 5—10 Procent gaar tabt.

Sporvejsfunktionærerne i Kjøbenhavn har nu vedtaget at opsige det nu gjældende Løn- og Arbejdsregulativ til Ophør den 1. Januar 1906. 1902 stemte for Opsigelse, 137 imod. Opsigelsen er afsendt til Sporvejsselskabets Bestyrelse tilligemed et Brev, hvori udtales Haab om, at det ved Forhandling maa lykkes at naa til et nytRegulativ, der er tilfredsstillende for begge Parter.

Galizijske Gjæster. Med Gedsertoget fra Tyskland ankom forleden 25 galizijske Godsejere til Kjøbenhavn for at studere det danske Landbrug. De galizijske Gjæster agtede at besøge Jubilæumsdyrskuet og derefter tiltræde en Rejse til forskjellige Dele af Landet for at se de Forhold, under hvilke det danske Landbrug virker, og den Fremgangsmaade, der anvendes. De fremmede Gjæster vil bl. a. besøge Trifolium, det store Mejeri ved Haslev Station paa Sjælland.

Få äro de, som hela lifvet igenom undslippa plågsamma hemoröjder. Den, som alltid har till hands en flaska af Dr. Håkanssons Salubrin har deri ett osvikligt medel att ögonblickligen förjaga smärtan, enär Salubrin besitter egenskapen att borttaga ömhet och fördela blodstockningar och svullnader af alla slag. Så t. ex. finnes intet bättre medel mod bölder än ett omslag fuktadt med Salubrin. Alla de, som en gång ordentligt försökt det enligt bruksanvisningen, erkänna, att det är en nödvändighetsartikel, ett ofelbart skydd mot mångfaldiga åkommor, för hvilka vi alltjemt äro blottställda. Annonsen i denna tidning upplyser om hvar Salubrin kan erhållas.